

Herren är konung

Du frågar, hur det går med riksdagen. – Jo, Gudi lov, ganska bra! - »Furstarna rådslå väl med varandra mot Herren och hans smorde, men han, som bor i himmelen, ler; Herren bespottar dem» (Ps. 2). Visst finnes där en och annan Gamaliel, som med en liten brydsam rörelse på huvudet sätter i fråga, om de »kunna göra detta verk om intet», och menar: »Låten dem bekänna», ja, given dem någon reglerad frihet - (man har talat för en ordnad lekmannaverksamhet, eller att kyrkan borde tillägna sig, icke alltid bortjaga, utan adoptera och under sitt beskydd leda de andliga livskrafterna; man har talat för ett nytt, förändrat konventikelplakat, efter vilket de egentliga konventiklarna nu skulle bliva lagliga, under åtskilliga villkor, såsom: att blott Guds rena ord eller renlärliga böcker där brukas, och detta »till uppbyggelse, icke till gäckeri eller förargelse», samt att, då sådan sammankomst är förut tillställd och pålyst, pastor skall om tid och ställe underrättas - detta är det väsentliga i det nya plakatet, och det är icke otroligt, att detta blir antaget); men de flesta äro av Kaifas mening: »Det är bättre för oss, att en man undanröjes, än att hela folket förgås» - bättre, att några med böter, fängelse, vatten och bröd förföljas, än att kyrkan och det allmänna lugnet (sömnen) skall störas.

Det är lärorikt att skåda, huru även utmärkt lärda och kloka män äro slagna med en sådan blindhet, att de icke se, att Andens verk aldrig låtit sig regeras av världslig makt. De se icke, att en flod, som har sina källor i höga bergstrakter, aldrig låter hämma sig, utan om man för den sätter en damm, så uträttas därmed endast, att den antingen bryter sönder detta människoverk och med fördubblad fart störtar fram, eller ock att den tager sig andra vägar och översvämmar nya trakter. Frågan är således aldrig denna: Skall livsvattnets flod, som kommer ovanifrån, ännu längre få löpa? Eller skall dess lopp förbjudas på riksdagen? - utan frågan är blott: Skall den få löpa inom sin fåra, eller skall den tvingas på sidovägar eller tvingas att sönderbryta? – Blott det är frågan. Ty fåfängt blir det visst att påbjuda: I skolen icke hungra mer, än efter som vi giva eder näring.

Emellertid, då jag sade, att allt går bra, hade jag ögat på mina två dyra tröstegrunder i dylika frågor. Den ena är: »För dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa.» Antingen det blir tvång eller frihet, så skall det för dem vara bäst. Och den andra tröstegrunden utgör ock den förras grund och lyder så: »Jag - jag har insatt min konung på Sion, mitt heliga berg. Han skall varda rådande.» Han glömmar allra minst sitt högra hands rike.

*»Vad denne konung har befallt,
Och som han vill, så händer allt,
Och kungarna regera.»*

Låtom oss blott flitigt och allvarligen bedja för den myckna säden, att Herren mer och mer gör sitt verk levande och beskyddar sin vingård (Ps. 80). De, som mest verka, äro de, som mest bedja. Herren vare med oss - och allt är väl. »En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad, åt den Högstes heliga boning. Gud bor därinne; den vacklar icke. Gud hjälper den, när morgonen gryr» (Ps. 46).

– C-O Rosenius

(Trettonde årgången, år 1854)

© Pietisten 2025

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com